

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 11871/2022
19.01.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, др Илије Зиндовића, Гордане Џакула и Јелене Ивановић, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА из ... и ББ из ..., које заступа пуномоћник Горан Стошић адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац адвокат из ..., ради утврђивања ништавости споразума и исплате разлике накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 448/21 од 18.04.2022. године, у седници већа од 19.01.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 448/21 од 18.04.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 448/21 од 18.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 692/17 од 20.10.2020. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено према туженом да је ништав споразум о накнади број 465-1308/11-07 од 28.11.2012. године, закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинско-правне послове Града Врања између тужилаца и туженог којим је одређена накнада за експроприсано земљиште, јер је супротан принудним прописима и јавном поретку. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско-грађевинско земљиште, а по споразуму о накнади за експроприсано земљиште број 65-1308/11-07 од 28.11.2012. године за КП бр. .. површине 50 м2 уписано у ЛН бр. .. КО Врање 2, за сувласничке уделе од по 1/2, исплати сваком од тужилаца износ од по 21.600,00 динара са законском затезном каматом од 20.10.2020. године као дана пресуђења, па до коначне исплате у року од 15 дана. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима ради накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 138.028,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате у року од 15 дана.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 448/21 од 18.04.2022. године одбијена је као неоснована жалба туженог и пресуда Основног суда у Врању П 692/17 од 20.10.2020. године, потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију на основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права и свих разлога предвиђених тим прописом.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да нису испуњени услови предвиђени одредбом члана 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Према разлозима другостепене пресуде тужиоци су власници КП .. КО Врање (која је у катастру укњижена као пољопривредно земљиште). У поступку експропријације у корист туженог ради изградње деонице ауто-пута Е17, пред органом управе тужиоци су са туженим закључили споразум о накнади бр. 465-1308/11-07 дана 28.11.2012. године. Међутим, то земљиште у моменту закључења поравнања већ је имало статус грађевинског земљишта, а на основу генералног урбанистичког плана Града Врања усвојеног 24.12.2009. године и плана генералне регулације зоне 4 Града Врања. Вештачењем је утврђено да је вредност тог земљишта као грађевинског 1.540,00 динара по м², што за експроприсану површину чини износ од 75.500,00 динара. Разлика између те вредности и исплаћеног износа чини 43.200,00 динара, тј. за сваког тужиоца по 21.600,00 динара. У Служби за катастар непокретности Врање није извршен упис промене културе из пољопривредног у грађевинско земљиште. Тужиоци нису знали да је генералним планом Града Врања спорно земљиште одређено као градско-грађевинско земљиште и стога су при закључењу поравнања добили мањи износ на име експропријације од оног који им објективно припада. Како тужиоци имају право на накнаду која не може бити нижа од тржишне вредности земљишта у складу са статусом истог донетим планским актом то је закључено да је правилно, сходно члану 58. Устава Републике Србије, члана 104. став 1. ЗОО и члана 53. став 2. Закона о експропријацији, усвојен тужбени захтев.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована примена материјалног права у побијаној пресуди, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и интереса равноправности грађана, нити за новим тумачењем права. Тужени се позива на више пресуда и решења Апелационог суда у Нишу и пресуда и решења Виших судова у Врању и Пироту, али то

није од посебног значаја јер је чињенично-правна ситуација у тим одлукама другачија, па стога нису испуњени услови да се у овом случају дозволи посебна ревизија.

Имајући у виду изнете разлоге, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиоца, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Сходно одредби члана 403. став 2. ЗПП ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора на дан подношења тужбе 08.03.2017. године (по тужиоцу) износила је 21.600,00 динара. Имајући у виду да вредност предмета спора побијеног дела пресуде не достиже захтевани ревизијски цензус, следи да је ревизија тужиоца недозвољена.

У складу са изнетим, одлучено је као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**